

Arrest

nr. 306 743 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Venezuela, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 31 mei 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen over de problemen die zij en haar moeder in Venezuela zouden hebben gekend naar aanleiding van de door hen ondernomen actie tegen een muur die voor de woning van verzoekster zou zijn opgericht en de daaropvolgende bedreigingen die verzoekster in Colombia zou hebben gekregen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 264 174 van 24 november 2021.

In het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek baseert verzoekster zich op haar initieel vluchtrelaas. Zij legt de volgende stukken neer ter staving van haar huidig beschermingsverzoek: een kopie van haar Venezolaanse paspoort; een attest van haar lidmaatschap bij Accion Democratica; een screenshot van een zoekopdracht in het online systeem van het Ministerie van Volksmacht; en een politieklacht d.d. 15 januari 2019 waarin valt te lezen dat verzoekster op 15 januari 2019 op bezoek was bij haar tante in de gemeente San Francisco van de deelstaat Zulia in Venezuela, toen zij opmerkte dat N.A., J.R. en B. waarmee zij problemen had, aan de overkant van haar huis parkeerden, vervolgens met haar wilden praten en haar aanvielen en uitscholden, en zij daarna ook bedreigd werd door colectivo's.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoekster vasthoudt aan haar initieel vluchtrelaas. Aan de klacht van 15 januari 2019 wordt geen geloof gehecht. Verzoekster heeft immers noch dit incident noch de klacht die zij naar aanleiding hiervan zou hebben ingediend, vermeld tijdens haar eerste beschermingsverzoek. Voorts is deze klacht louter opgesteld op basis van de verklaringen van de klager en kan op basis daarvan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Het attest dat stelt dat verzoekster al sinds oktober 1997 lid zou zijn van een politieke partij overtuigt niet nu zij eerder verklaarde niet politiek actief te zijn en evenmin lid was van een politieke partij. Het attest komt verder gesolliciteerd over nu het opgesteld werd op 20 mei 2022, na haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 15 april 2021 in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Van haar beweerde deelname aan een betoging in augustus 2022 legt zij geen enig begin van bewijs voor. De screenshot van het systeem van het Ministerie van Volksmacht kan niet dienen als enig bewijs van haar problemen. Verzoekster stopte immers sinds 2015 met werken voor een overheidsschool zodat het niet onlogisch is dat zij zich niet meer in het systeem bevindt. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan en de taal spreken houdt voorts geen verband met het Vluchtelingenverdrag. De kopie van haar Venezolaans paspoort heeft tot slot louter betrekking op haar identiteit en staat hier niet ter discussie.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo overtuigt verzoekster allerminst waar zij voorhoudt dat zij voorheen niet over de klacht beschikte en zij het incident niet ter sprake bracht omdat zij het vergeten was. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, kan er bezwaarlijk worden geloofd dat zij zomaar even zou vergeten dat zij bij haar terugkeer in januari 2019 werd aangevallen en bedreigd. Temeer zij voor deze beweerde feiten een klacht zou hebben ingediend. De bewering dat zij voorheen niet over de klacht beschikte, verschoont haar stilzwijgen hierover niet. Indien het beweerde incident en de klacht die zij naar aanleiding hiervan zou hebben ingediend op enige waarheid zou berusten, mag van verzoekster redelijkerwijs verwacht worden dat zij reeds in het kader van haar vorig beschermingsverzoek hiervan melding heeft gemaakt, quod non in casu.

Verzoekster voert voorts aan dat zij in een ver verleden lid was geworden van Accion Democratica, en niet recentelijk politiek actief was zoals zij eerder verklaarde. Dit betreft evenwel een loutere gekunstelde a posteriori verklaring die niet de minste steun vindt in haar verklaringen zoals zij deze in het kader van haar vorig beschermingsverzoek heeft afgelegd. Indien zij reeds sinds oktober 1997 daadwerkelijk lid was geworden van de partij Accion Democratica zoals in het attest vermeld staat, mag verwacht worden dat verzoekster dit ook zo zou verklaard hebben. Temeer zij in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat zij omwille hiervan als een tegenstander van het regime kan worden beschouwd. In het kader van haar vorig beschermingsverzoek gaf verzoekster integendeel aan dat zij niet politiek actief was, geen lid was van enige politieke partij en geen politieke activiteiten deed (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 15 april 2021, p. 9; CGVS vragenlijst d.d. 12 februari 2020, punt 3.3.). Samengenomen met het gesolliciteerd karakter van het attest nu het dateert van na het persoonlijk op het CGVS d.d. 15 april 2021, hecht de Raad geen geloof aan de bewering dat verzoekster reeds sinds oktober 1997 lid is van de partij Accion Democratica. Waar aangenomen wordt dat verzoekster tijdens haar verblijf in Venezuela gekant was tegen het regime van Maduro, slaagt zij er niet in de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad om te buigen, met name dat vermits haar anti-regeringsideologie niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten zij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Los van het feit dat zij niet enig begin van bewijs bijbrengt ter staving hiervan, doet een loutere deelname aan een betoging in de buurt van de Venezolaanse ambassade in België in augustus 2022 hier niet anders over denken. De Raad merkt hierbij op dat het louter vasthouden aan eerder aangehaalde vluchtmotieven, onvoldoende is om de eerder gedane beoordeling dienaangaande te wijzigen.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekster niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat.

De algemene landeninformatie waarnaar verzoekster verwijst in haar aanvullende nota met betrekking tot de repressie en mensenrechtenschendingen in Venezuela, doet hierover niet anders denken. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op wat voorafgaat, daartoe in gebreke.

6. Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela betreft, werd in arrest nr. 264 174 van 24 november 2021 reeds geoordeeld dat niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch deze louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olie-prijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie werd erop gewezen dat (inzake het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet), het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld specifiek, dit is individueel, van aard dient te zijn. Hierbij werd vastgesteld dat in verzoeksters geval niet blijkt dat zij in Venezuela persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Venezuela op een intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De analyse die in de bestreden beslissing en de landeninformatie die in de aanvullende nota's aangereikt wordt, duidt hetzelfde aan.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: "U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete en dienstige argumenten bij die hieraan afbreuk doen. Waar zij aanvoert dat zij in Venezuela geen woning meer heeft, verwijst de Raad naar het arrest nr. 264 174 waarbij hij eraan herinnerde dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij haar huis verloren heeft doordat het werd onteigend door de colectivos en de gemeenteraad. Verder werd aangenomen dat vermits verzoeksters moeder verklaarde dat zij haar huis in Venezuela heeft verkocht, zij over de nodige middelen beschikt om opnieuw huisvesting te vinden. Uit verzoeksters verklaringen was bovendien gebleken dat zij in 2017 bij haar moeder terecht kon, waardoor werd aangenomen dat haar moeder verzoekster en haar minderjarige kinderen tijdelijk onderdak kan bieden in afwachting van het vinden van een geschikte woonst. Verzoekster geeft eveneens aan dat zij er geen inkomen heeft, echter de Raad benadrukt dat uit niets blijkt dat verzoekster als Venezolaanse geen werk zou mogen uitoefenen in Venezuela, waar zij het grootste deel van haar leven heeft verbleven.

7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging

van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43). Een binnenlands gewapend conflict betreft een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK), pt. 28).

In het kader van haar eerste verzoek oordeelde de Raad in het arrest nr. 264 174 van 24 november 2021 dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia, waarvan verzoekster afkomstig is, niet willekeurig is. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie waarnaar in de aanvullende nota wordt verwezen, met name de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 8 augustus 2023, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

In het verzoekschrift en in de door verzoekster bijgebrachte informatie middels haar aanvullende nota, worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Zulia wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Zulia, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Verzoekster klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd.

Deze termijn van tien dagen is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgens verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Bovendien kan verzoekster niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

Verzoekster maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

9. Verzoekster klaagt tevens aan dat zij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”.

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van haar huidige verzoek werd verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ. Verzoekster toont verder niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

11. Het middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 legt de eed af en tolkt Spaans – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekster dat de documenten en elementen die zij heeft aangebracht bij haar huidige, tweede beschermingsverzoek onvoldoende naar hun ernst werden beoordeeld. Het betreft gegevens die niet ter sprake zijn gekomen ten tijde van haar eerste verzoek, waarbij zij ook heeft uitgelegd waarom zij deze niet eerder heeft bijgebracht, zodat thans ten onrechte wordt gesteld dat er geen nieuwe elementen voorliggen. Indien haar eerste beschermingsverzoek en de nieuwe elementen samen als geheel zouden zijn beoordeeld, wat volgens verzoekster had moeten gebeuren, zou er een andere beoordeling zijn tot stand gekomen. Daarnaast verwijst verzoekster naar de actuele situatie in Venezuela en wijst zij erop dat zij daar geen woning en geen inkomen had. De Amerikaanse sancties en de hoge inflatie maken dat de economische ellende in

het land alleen maar toeneemt, wat ook een stijging van de criminaliteit veroorzaakt. Aangezien zij reeds geruime tijd afwezig is, riskeert zij bij terugkeer te worden gezien als welgesteld en het slachtoffer te worden van afpersing door criminelen. De mogelijkheden tot bescherming, die er voorheen al problematisch waren, zijn nog verder verminderd door de huidige problemen in het land en het risico op verregaande deprivatie dat zij loopt is volgens verzoekster onvoldoende onderzocht. Tot slot merkt zij op dat de verwerende partij haar niet opnieuw heeft gehoord n.a.v. haar huidig beschermingsverzoek, zodat een vernietiging van de bestreden beslissing met het oog op verder onderzoek zich opdringt. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift. Hiernaar gevraagd door de voorzitter, licht verzoekster zelf nog toe dat zij de documenten die zij heeft voorgelegd bij haar huidig verzoek niet eerder kon overmaken, omdat zij deze niet heeft kunnen meenemen bij haar vlucht en achteraf niet zelf heeft kunnen opvragen aangezien dit risico's inhield. Haar advocaat had haar ten tijde van haar eerste verzoek ook gezegd dat het niet nuttig was om bepaalde verklaringen af te leggen indien zij deze niet kon ondersteunen met stukken. Evenwel toont zij thans wel met documenten aan dat zij deel uitmaakt van de oppositie tegen het Venezolaanse regime en in die hoedanigheid gevaar loopt. Verzoekster meent ook nog dat de focus van de verwerende partij bij de behandeling van haar eerste beschermingsverzoek te veel op het vluchtrelaas van haar moeder lag en dat haar eigen verklaringen en situatie toen onvoldoende zijn onderzocht. Hiernaar gevraagd, licht zij toe dat haar moeder actueel in België verblijft met haar partner en hier een verblijfsstatuut geniet ingevolge gezinshereniging."

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 november 2023.

Haar betoog betreft in wezen een uitgebreide herhaling van elementen en argumenten die zij al eerder aanbracht, waarmee reeds terdege werd rekening gehouden en waarop wordt ingegaan in de beschikking. Verzoekster gaat echter niet of nauwelijks concreet in op de inhoud van de beschikking, terwijl het doel van een vraag tot horen er precies in bestaat om concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom.

Zo betreft het argument van verzoekster ter zitting dat de verwerende partij haar niet opnieuw heeft gehoord een herhaling van de kritiek die zij hierover eerder in het verzoekschrift uiteenzette en waarop in de beschikking in punt 9 concreet en uitgebreid wordt geantwoord. Verzoekster lijkt hier, door louter diezelfde kritiek te herhalen zonder meer, geheel aan voorbij te gaan, wat weinig ernstig is. Door louter opnieuw diezelfde kritiek te herhalen, zonder echter ook maar enigszins in te gaan op het antwoord in de beschikking, laat staan enige concrete en inhoudelijke repliek te formuleren, ontkracht noch weerlegt verzoekster hetgeen hierover in de beschikking staat te lezen.

Waar verzoekster herhaalt dat zij geen inkomen en woning had, de actuele (socio-economische) situatie in Venezuela benadrukt en op zeer algemene wijze aanvoert dat het risico op verregaande deprivatie dat zij loopt bij terugkeer naar Venezuela onvoldoende werd onderzocht, betreft dit eveneens elementen waarop reeds uitgebreid werd ingegaan en over geoordeeld in de beschikking, in het bijzonder onder punt 6. Verzoekster gaat echter niet concreet in op die grond van de beschikking en onderneemt geen, laat staan een ernstige poging om deze met concrete en valabele argumenten inhoudelijk te weerleggen. De Raad herhaalt en beklemtoont dat verzoekster niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Venezuela op een intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levens-behoeften zou kunnen voorzien. Met haar algemene opmerkingen en kritiek ter zitting toont verzoekster het tegendeel niet aan.

Het argument ter terechtzitting dat aangezien verzoekster reeds geruime tijd afwezig is, zij bij een terugkeer riskeert te worden gezien als welgesteld en zij het slachtoffer zal worden van afpersing door criminelen, werd niet eerder aangekaart in haar verzoekschrift. Het betreft derhalve een nieuw middel en is aldus laattijdig. Het verzoek tot horen strekt er immers niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Dat verzoekster het voorgaande pas voor het eerst ter zitting aanvoert, is bijgevolg laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

Verder herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto dient te worden aangetoond. Verzoekster blijft hiertoe, met dergelijke algemene beweringen, evenwel in gebreke.

Voorts merkt verzoekster op dat de documenten en elementen die zij bij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming aanbrengt onvoldoende naar hun ernst werden beoordeeld, zonder deze algemene kritiek ook maar enigszins verder te toe lichten, laat staan aan de hand van concrete argumenten

te onderbouwen. Met die algemene opmerking en de opmerking dat zij de documenten die zij voorlegt niet eerder bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming kon overmaken, ontkracht noch weerlegt verzoekster op generlei wijze hetgeen concreet omtrent die documenten en haar bij het huidig tweede verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen in de beschikking wordt geoordeeld, in het bijzonder in punt 5, en op grond waarvan wordt geconcludeerd dat verzoekster bij haar huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoekster ziet over het hoofd dat de elementen niet enkel “nieuw” moeten zijn maar ook de kans aanzienlijk groter moeten maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter “nieuw” zijn, volstaat dus niet opdat een volgende beschermings-verzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat in casu bij het onderzoek en de beoordeling van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming wel degelijk ook rekening wordt gehouden met de elementen – verklaringen en documenten dan wel gebrek eraan – die zij eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming aanbracht. Zo wordt in de beschikking bij het onderzoek van de bij huidig volgend verzoek aangebrachte elementen wel degelijk gekeken naar, gerefereerd aan en vergeleken met hetgeen verzoekster bij haar vorig verzoek aanhaalde. De Raad verwijst in dit verband naar punt 6 van de beschikking waarbij, op grond van het geheel van de elementen, wordt geoordeeld dat geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters bewering reeds sinds oktober 1997 lid te zijn van de partij Accion Democratica, waarbij onder meer wordt vastgesteld dat zij over haar politiek engagement tijdens haar opeenvolgende verzoeken uiteenlopende verklaringen aflegt die niet met elkaar overeenstemmen. Door ter zitting louter te volharden dat zij aan de hand van haar documenten aantoonde dat zij wel degelijk deel uitmaakt van de oppositie tegen het Venezolaanse regime en in die hoedanigheid gevaar loopt, ontkracht noch weerlegt verzoekster geenszins de concrete vaststellingen in de beschikking, waarbij rekening wordt gehouden met het geheel van de voorliggende elementen en op grond waarvan wordt besloten dat verzoekster die beweringen en ingeroepen vrees niet geloofwaardig maakt.

Betreffende de opmerking ter zitting dat haar advocaat haar ten tijde van haar eerste beschermings-verzoek had gezegd dat het niet nuttig was om bepaalde verklaringen af te leggen indien zij deze niet kon ondersteunen met stukken, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt, en dat zij bovendien van in het begin van haar eerste beschermingsverzoek en doorheen dat verzoek om internationale bescherming herhaaldelijk uitdrukkelijk werd gewezen op het belang om zo spoedig mogelijk en dus van meet af aan alle nodige elementen ter staving van haar verzoek aan te brengen. Zij kan het feit dat zij pas bij huidig volgend verzoek bepaalde en bovendien belangrijke elementen in het kader van haar verklaarde vrees en problemen voor het eerst aanbrengt niet (ernstig) verwijten aan haar advocaat ten tijde van haar vorig beschermingsverzoek, nota bene dezelfde advocaat op wie zij thans bij huidig beroep in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming opnieuw een beroep doet.

In het licht van voormelde medewerkingsplicht, is het bovendien, zoals eerder in de beschikking in punt 5 werd uiteengezet, allerm minst aannemelijk noch ernstig waar verzoekster voorhoudt dat zij het feit dat zij bij haar terugkeer in januari 2019 werd aangevallen en bedreigd zomaar even zou zijn “vergeten” en zodoende vergeten te vermelden bij haar vorig, eerste verzoek. Dit overtuigt niet en is geenszins ernstig nu het niet om details gaat en verzoekster van bij het begin en doorheen haar eerste beschermings-verzoek meermaals expliciet werd gewezen op het belang van het vermelden van alle en zeker de relevante elementen in het kader van haar relaas.

Waar verzoekster nog kritiek uit op de behandeling van haar eerste beschermingsverzoek, benadrukt de Raad dat heden haar huidig tweede, volgend verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld en het voorwerp van het beroep uitmaakt, waardoor kritiek op het vorig verzoek niet relevant is ter zake. Bovendien diende zij dergelijke zaken in te roepen bij haar beroep in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, dat toen resulteerde in arrest van de Raad van 24 november 2021 met nr. 264 174 waarbij verzoekster internationale bescherming werd geweigerd.

In casu is verzoeksters situatie en haar verklaarde nood aan internationale bescherming aan de orde en niet die van haar moeder. De verwijzing naar de situatie van verzoeksters hier in België verblijvende moeder is om die reden niet dienstig of relevant.

Verzoekster volhardt voor het overige in haar verzoekschrift, zonder voorts in te gaan op en enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking te formuleren.

Gelet op al het voorgaande, blijft het standpunt in de beschikking dat de door verzoekster bij haar tweede beschermingsverzoek aangehaalde elementen niet kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die

de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gehandhaafd.

Verzoekster brengt ter zitting niets concreet en dienstig bij dat anders doet besluiten dan in de beschikking van 14 november 2023.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES